

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.I.A., st. příslušnost Afghánská islámská republika, bytem t.č. ZZC Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., se
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České
republiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí
žalovaného ze dne 15. 2. 2017, č. j. OAM-26/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále je „zákon o azylu“) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Dále byla ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění do 4. 6. 2017.

Žalobce v podané žalobě a předně v jejím doplnění namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 3 a § 68 odst. 3 téhož zákona, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv.

Žalobce dále konstatoval, že mu byla uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jehož uplatnění je vázáno na splnění několika zákonných podmínek, přičemž byl přesvědčen, že v daném případě žalovaný dospěl k nesprávnému závěru ohledně podmínek pro uložení povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Podle žalobce by zcela postačovalo k dosažení účelu zabezpečení účasti žalobce na probíhajícím řízení ve věci mezinárodní ochrany uložení tzv. alternativ zajištění ve smyslu § 47 zákona o azylu. K tomu dále uvedl, že má na území ČR své dlouhodobé zázemí, má zde partnerku a syna, je držitelem živnostenského oprávnění od 9. 6. 2016, provozuje bistro a má zajištěno i ubytování.

Žalobce poukazoval na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce zvláštní opatření nepřichází v úvahu, neboť v minulosti bylo prokázáno, že narušoval právní řád ČR. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného není dostatečně odůvodněné.

Žalobce také upozorňoval na předchozí rozhodnutí o jeho zajištění, které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí. Podle žalobce jsou relevantní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí o jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců i v řízení o zajištění podle zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců obsahuje ustanovení § 123b a násl. zákona, které ukládá správnímu orgánu při vydání rozhodnutí o zajištění analogickou povinností zvážit uložení zvláštních opatření, nahrazující samotné zajištění cizince. Správní orgán byl v přechodném řízení názoru, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť nepovažoval za dostatečnou záruku, že cizinec z území vycestuje, tedy dospěl k závěru, že žalobce nehodlá z území vycestovat dobrovolně a přistoupil k jeho zajištění. Zvláštní opatření jsou upravena rovněž zákonem o azylu a správní orgán má v řízení o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a zákona o azylu stejnou povinnost zkoumat, nejsou-li splněny podmínky pro jejich uložení. Zvláštní opatření podle zákona o azylu však slouží k jinému účelu, když podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu může správní orgán v případě naplnění důvodů pro zajištění cizince uložit zvláštní opatření, je-li důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření „je dostatečné k zabezpečení účasti“ žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle názoru žalobce jsou uvedena zvláštní opatření, co se týče jejich účelů, téměř kontradiktorní, když první z nich má sloužit *in fine* k vycestování cizince, zatímco druhé z nich, naopak, k setrvání cizince na území po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany a k zabezpečení jeho účasti na něm. Vyjma situace, kdy je důvodné podezření, že cizinec z území nevycestuje a zároveň není předpoklad, že bude zvláštním opatřením „zabezpečena účast“ cizince v řízení ve věci mezinárodní ochrany, měl by správní orgán podle názoru žalobce přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Z rozhodnutí správního orgánu (str. 5) vyplývá, že tento vůbec charakter alternativ k zajištění podle zákona o pobytu cizinců a podle zákona o azylu nerozlišuje, když ve svém rozhodnutí cituje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014, podle kterého je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění, pokud cizinec v minulosti nevycestoval z území. V aktuálním řízení vůbec nejde o vycestování cizince z území, které by se mělo alternativou k zajištění dosáhnout, a proto zmíněný závěr NSS není na souzenou věc vůbec přílehlavý. Správní orgán podle názoru žalobce nezvažoval možnost uložení zvláštního opatření v případě žalobce zákonným způsobem, když se celkem zjevně nesprávně domníval, že uložit zvláštní opatření není možno z důvodu toho, že žalobce v minulosti z území České republiky nevycestoval. Minulé nevycestování cizince z území sice může sloužit jako podpůrný argument pro (ne)ochotu žalobce spolupracovat se státními orgány, nicméně samo o sobě je ve vztahu k zvláštním opatřením podle zákona o azylu irrelevantní. V aktuálním řízení ve věci o mezinárodní ochrany se o okolnost vycestování žalobce z území vůbec nejedná. Mezi účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu a neúčinností zvláštních opatření navíc není žádná souvislost. Motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá prima facie žádný vztah k tomu, zdaje nutné žalobce zajistit, aby byla zabezpečena jeho účast v řízení.

Žalovaný správní orgán přistupuje k ukládání „povinnosti setrvat v zařízení“ paušálně, v každém případě cizince, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a u kterého bylo proto nevyhnutelně v předchozím řízení jiným správním orgánem konstatováno, že není předpoklad jeho dobrovolného vycestování z území. Žalovaný správní orgán navíc k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu přistupuje na základě skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem a ani v případě žalobce neprovedl úkony, směřující k zjištění, zda není možné účast cizince na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření), když již byl v předchozím řízení konstatován důvodný předpoklad, že cizinec z území vycestovat dobrovolně nehodlá.

Navíc, ustanovení § 46a zákona o azylu nevylučuje uložení „povinnosti setrvat v zařízení“ ani v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to dokonce ani v případě naplnění důvodů podle ustanovení §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pokud se v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany ukáže, že zvláštní opatření k zabezpečení účasti cizince již nepostačuje, nebo, jak výslovně předjímá ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.

Paušální ukládání povinnosti setrvat v zařízení všem cizincům, které podali žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, působí na žalobce spíš jako sankce za využití práva, plynoucího mu z mezinárodních závazků České republiky a ze zákona o azylu, anebo, co je snad za jistých okolností možné speciálně odůvodnit, no nemůže to platit obecně, k zajištění toho, že po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany bude možné bez potíží pokračovat v zajištění za účelem vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců.

Obzvláště v případě cizinců, který v České republice požádají o mezinárodní ochranu prvníkrát, platí, že není důvodné předpokládat, že k pravomocnému skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany dojde v maximální lhůtě 120 dnů zajištění, tím víc v lhůtě 110 dnů, na

kterou správní orgán zajistil žalobce. Vyplývá to také z úvahy správního orgánu v napadeném rozhodnutí o době zajištění cizince, kdy sice v dané lhůtě předjímá skončení řízení před právním orgánem, nicméně též sám uvádí možnost obrany cizince proti rozhodnutí opravným prostředkem. Vzhledem k existenci odkladného účinku opravných prostředků ve velké většině případů je tak patrné, že k pravomocnému skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, a následkem toho i k zániku postavení cizince coby žadatele o mezinárodní ochranu, ve velké většině případů ve lhůtě 120 dnů nedojde.

Žalobce v této souvislosti především poukazoval na rozhodnutí Krajského soud v Praze, č. j. 44A 26/2016, ve kterém soud konstatuje, že: „*pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Pro výklad první podmínky je tak nutno v první řadě vymezit účel zvláštních opatření. Úloha soudu je zjednodušena tím, že tento účel vymezil sám zákonodárce v ustanovení §47 odst. 2 zákona o azylu, kde uvedl, že „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti Žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany (zvýrazněno soudem). Z citovaného ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. (...)*

Soud tak shrnuje, že k zajištění cizince je možné přistoupit pouze tehdy, pokud nelze jeho účast v řízení zabezpečit pomocí zvláštních opatření. Soud si je přitom vědom toho, že tento výklad vyvolává pochybnosti o praktičnosti a smysluplnosti takové právní úpravy [např. lze pochybovat o tom, jaký má zabezpečení účasti v řízení vztah k důvodu pro zajištění z důvodu nebezpečnosti pro bezpečnost státu či veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nicméně ani tento důsledek nemůže nic změnit na jednoznačnosti textu zákona, kterým zákonodárce učinil neúčinnost zvláštních opatření (tedy neschopnost plnit jejich výslovně stanovený účel) nutnou podmínkou pro zajištění. “

Dále žalobce namítal nedostatečné zdůvodnění nevyhnutelnosti zajištění a nedostatečná specifikace jeho účelu.

Pokud správní orgán považuje za nezbytné zabezpečit účast žalobce na řízení ve věci mezinárodní ochrany uložením povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, měl by podle názoru žalobce správní orgán konkrétně zdůvodnit, ve vztahu k jakým úkonům v řízení ve věci mezinárodní ochrany je důvodné předpokládat, že se jim žalobce nepodřídí nebo se jich neúčastní v případě uložení zvláštního opatření „dobrovolně“. Platí, že omezení osobní svobody musí v každém případě mít a plnit svůj účel, jenž by měl být formulován dostatečně určitě, nezaměnitelně s jiným účelem a jenž nemůže být zároveň dosažen jiným způsobem.

Důvod pro zajištění, jak je formulován v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu podle názoru žalobce není účelem zajištění *per se* a představuje jenom nezbytnou podmínku, za naplnění které k zajištění dojít může. To ovšem nezabavuje správní orgán povinnosti zdůvodnit konkrétně a nezaměnitelně, co je účelem zajištění, aby bylo také možné zkoumat, zda důvod pro zajištění cizince trvá po celou dobu zajištění.

Hypotéza právní normy § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je podle názoru žalobce jiná, než jsou hypotézy ostatních důvodů pro zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, které ve svém textu obsahují také účel zajištění (který se může za jistých okolností v průběhu zajištění naplnit nebo odpadnout, následkem čeho musí dojít k ukončení zajištění). Důvod pro zajištění podle písm. e) cit. zákona je však jedinečnou událostí, která již nastala v minulém čase a v průběhu zajištění proto ani nemůže dojít k jejímu odpadnutí či naplnění. S přihlédnutím na daný fakt je podle názoru žalobce potřeba účel zajištění v případě postupu dle § 46a odst. 1 písm. e) formulovat samostatně, v odůvodnění rozhodnutí o „povinnosti setrvat v zařízení“.

Výrazem této nezbytnosti existence účelu zajištění je také povinnost správního orgánu v průběhu zajištění zkoumat, zda důvody (a v nich obsažený účel) zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají v průběhu celého trvání zajištění (§ 46a odst. 9 zákona o azylu). V případě zajištění podle písm. e) cit. zákona by v případě, že nedojde rovněž k formulaci konkrétních důvodů pro zajištění, byla žalobci fakticky odňata možnost domáhat se uvedeného posouzení, neboť důvod zajištění, jenž je jednorázovou minulou událostí v čase, celkem zjevně nikdy nemůže odpadnout a v každém případě bude proto trvat po celou dobu zajištění. Výrazem tohoto „nedostatku účelu“ zajištění cizinců podle cit. ustanovení je také faktický stav v zařízeních pro zajištění cizinců, kdy zajištění cizinci po absolvování úkonů v rámci řízení o mezinárodní ochraně (zejména pohovoru), které jsou zpravidla uskutečněny v prvních dnech zajištění podle zákona o azylu, v zařízení pro zajištění cizinců toliko čekají na předání rozhodnutí správního orgánu. Jak již bylo zmíněno výš, ve velké většině žadatelů o mezinárodní ochranu nedojde v maximální lhůtě 120 dnů k pravomocnému skončení řízení o mezinárodní ochraně, ale co je závažnější, často nedojde ani jen k předvolání cizince k ozeznámení se s podklady k rozhodnutí, či dokonce k předání samotného, odvoláním napadnutelného, rozhodnutí správního orgánu. S přihlédnutím na uvedené je žalobce názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění, když správní orgán přistoupil k zajištění toliko na základě naplnění hypotézy ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bez uvedení, za jakým konkrétním účelem považuje setrvání žalobce v zajištění za nezbytné.

Alternativním výkladem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, i když to z doslovného znění zákona přímo nevyplývá, může podle názoru žalobce být konstatování, že účelem zajištění podle tohoto ustanovení je důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Takto stanovený účel by splňoval podmínku účelnosti zajištění a rovněž by dle předchozí argumentace šlo o účel, kterého trvání by během celé doby trvání zajištění mělo smysl zkoumat a který by teoreticky mohl v průběhu zajištění také odpadnout.

Pokud bychom přijali uvedenou argumentaci, bylo by povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, z kterých vyplývá, že takto stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn v stanovené lhůtě zajištění. Z argumentace správního orgánu v části o uložení době zajištění ale vyplývá opak, totiž že samotný správní orgán nepředpokládá pravomocné skončení řízení ve věci

mezinárodní ochrany, a to vzhledem k možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu, ani v stanovené lhůtě 110 dnů zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů.

Ponechání žalobce v zajištění jenom z důvodu, že za jistých okolností může dojít k pravomocnému skončení řízení, pokud žalobce nepodá proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, podle názoru žalobce rovněž neobstojí, stejně tak, jako uvedený postup neodůvodňuje právo žadatele o mezinárodní ochranu vzít svou žádost o mezinárodní ochranu zpět (kterým žadatel disponuje po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany). Řízení ve věci mezinárodní ochrany je potřeba vnímat jako celek, včetně práva na opravný prostředek, jak vyplývá z článku 26 procedurální směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013), neboť až pravomocným skončením tohoto řízení dochází k změně statusu cizince ze žadatele o mezinárodní ochranu, kterého není možné vyhostit.

Žalobce byl proto názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečně jasná formulace důvodů, z kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně, jako mechanická aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by vzhledem na konkrétní skutkové a právní okolnosti situace žalobce správní orgán uvedl odůvodnění pro svůj postup a rozhodnutí.

Závěrem se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v odstavcích poskytuje velice struční argumentaci, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalobce je nucen znovu zdůraznit závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost. Dle názoru žalobce by tedy s ohledem na výše uvedené mělo být napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný **ve vyjádření k podané žalobě** nesouhlasil s námitkami žalobce, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žalobce vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu**.

Žalovaný dále konstatoval, že byl povinen dle § 46a odst. 9 zákona o azylu po celou dobu platnosti vydaného rozhodnutí o zajištění cizince zkoumat, zda nadále trvají důvody zajištění. V rámci tohoto žalovaný zjistil a následně ověřil skutečnosti tvrzené jmenovaným o tom, že mu byla udělena mezinárodní ochrana v Itálii. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů samotné žádosti vycházel zejména z jeho výpovědi a dále informace Ministerstva vnitra Italské republiky č. j. CZ-312486-A ze dne 28. 2. 2017, jejíž překlad do češtiny si obstaral. Vše je součástí spisového materiálu. Z informace vyplývá, že žalobci je v Italské republice udělena doplňková ochrana a jeho povolení k pobytu je platné do 27. 7. 2021. Na základě výše uvedených skutečností, které správní orgán zjistil v průběhu azylového řízení, nicméně až po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce, bylo nezbytné dne 20. 3. 2017 (předáno 22. 3. 2017) vydat rozhodnutí dle § 25 písm. i) zákona o azylu, jímž se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, jelikož podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný byl povinen postupovat dle § 46a odst. 12 písm. a) zákona o azylu a zajištění muselo být bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, zanikl-li důvod zajištění, což se u žalobce stalo a ten bude dne 23. 3. 2017 ze ZZC Balková propuštěn. Dle názoru žalovaného je tak žaloba bezpředmětná.

K otázce zjišťování skutkového stavu při rozhodování o zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu a posuzování možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný odkazuje na příslušný rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde soud uvedl, že „vzhledem k tomu, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, lze dovodit, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění o zajištění do rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“ Žalovaný v předmětné věci žalobce využil informace poskytnuté Policií ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu uvedených zejména v rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje o zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění ze dne 12. 2. 2017. Žalovaný využil informace k závěru stran možnosti uložení zvláštních opatření. Dle názoru správního orgánu byla skutková zjištění postačující, aktuální a umožňovala dostatečným způsobem posoudit splnění podmínek pro zajištění žalobce dle zákona o azylu. Je třeba současně zohlednit též velmi krátkou lhůtu pěti dnů, během které je správní orgán povinen o zajištění rozhodnout, která opravdu neumožňuje provádět rozsáhlé dokazování.

S námitkou žalobce, že žalovaný neuvedl dostatečně úvahy, které ho vedly k pokračování omezování jeho osobní svobody a že se správní orgán omezuje na konstatování skutečností zjištěných z lustrací a předchozích řízení před Policií ČR, žalovaný správní orgán nesouhlasil. V případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být splněny **kumulativně tři skutečnosti:** 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání

podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný disponoval informacemi o zahájení správního řízení o vyhoštění jmenovaného ze dne 9. 1. 2017, které nerespektoval. Dále bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob s platností záznamu do 6. 6. 2017. Je nesporné, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu reálně hrozilo, že bude realizováno správní vyhoštění. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného v případě žalobce byly dány. **3)** Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný má za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných skutečností naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

Pro řízení o žalobě odkazoval žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, navíc přikládal též podkladový materiál k předchozímu řízení o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako nedůvodné.

Součástí **správního spisu** je rozhodnutí správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Ústí nad Labem“) č. j. KRPU-252014-54/ČJ-2016-040022-SV-ZZ ze dne 12. 2. 2017, na jehož základě byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem realizace správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že při pobytové kontrole v provozovně Kebab v Ústí nad Labem byl žalobce zadržen hlídkou OPKPE z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že k jeho osobě je veden záznam v Schengenském informačním systému jako k osobě nežádoucí, přičemž záznam zadalo dne 25. 11. 2015 Norsko. Dále bylo zjištěno, že se žalobcem bylo dne 9. 1. 2017 zahájeno správní řízení o vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to z toho důvodu, že téhož dne při pobytové kontrole v provozovně Kebab v Ústí nad Labem předložil hlídce OPKPE k prokázání své totožnosti neplatné povolení k pobytu Itálie a nepředložil žádný doklad opravňující ho k pobytu na území ČR, přičemž bylo současně zjištěno, že žalovaný je veden v Evidenci nežádoucích osob s platností záznamu do dne 6. 6. 2017. Dále z rozhodnutí OPKPE Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2017 vyplývá, že si policejní orgán obstaral informaci od příslušného norského úřadu, z níž vyplývá, že Imigrační úřad Norska vydal rozhodnutí o vyhoštění žalobce, kterým byl jmenovanému zakázán pobyt na území schengenského prostoru od 23. 11. 2015 do 23. 11. 2020, přičemž důvodem tohoto rozhodnutí byl nelegální pobyt v Norsku a nerespektování předchozího rozhodnutí o vyhoštění. Ze záznamů v databázi Eurodac pak vyplývá, že žalobce v letech 2009-2012 požádal o mezinárodní ochranu celkem ve čtyřech zemích EU, konkrétně v Norsku, Švédsku, Itálii a Nizozemsku. Jelikož v době zadržení disponoval cestovním dokladem Itálie pro cizince s platností do 25. 6. 2016 a italským povolením k pobytu s platností do 25. 6. 2016, vyžádal si policejní orgán stanovisko italských orgánů. Z něj

vyplývá, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v Itálii byla zamítnuta a italské úřady k jeho osobě v současnosti nedisponují žádnými informacemi. V rámci správního řízení bylo také zjištěno, že žalobce používal několik totožností, kromě výše uvedené také A.M.I., nar ..., a K.N., nar. ...

Do protokolu o výsledku ze dne 11. 2. 2017 před OPKPE Ústí nad Labem žalobce sdělil, že je zdrav a neléčí se s žádnou nemocí. Potvrdil, že byl vyhoštěn z Norska, nevěděl však podle svého tvrzení, že se vyhoštění vztahuje na všechny státy schengenského prostoru. Uvedl, že z Afghánistánu odjel v r. 2009 do Itálie a následně do Norska, kde požádal o azyl. Azylové řízení však již bylo ukončeno. Pokračoval, že poté odjel z Norska do Švédska, kde opětovně žádal o azyl, ale opět neuspěl a poté odjel do Itálie, kde mu byl v r. 2013 povolen pobyt. Sdělil, že dne 8. 7. 2015 vycestoval letecky z Norska do Afghánistánu, a to dobrovolně, protože již byl unaven z pobytu v Evropě a protože na internetu zjistil, že Afghánistán je již bezpečný. Následně však Afghánistán znovu opustil, protože mu tam bylo vyhrožováno stejné jako v r. 2009. Dodal, že o azyl žádal také v Itálii a otisky prstů mu byly sejmuty také v Nizozemsku a Francii. Podle svého tvrzení nevěděl, že mu v Itálii byla žádost o azyl zamítnuta, a italští úředníci mu to neřekli, když byl před třemi dny v Itálii. Vypověděl, že má v ČR nezletilého syna a přítelkyni K.P. a dále má bratra v Norsku, s nímž se naposledy viděl v r. 2011.

V rámci **řízení o vyhoštění žalobce, které bylo zahájeno dne 9. 1. 2017** žalobce do protokolu vypověděl, že do ČR přijel v r. 2014 a celkem čtyřikrát vycestoval, naposledy do ČR přicestoval dne 1. 7 2016 Prohlásil, že je zdrav a neléčí se s žádnou nemocí a že má v ČR syna J.Š., nar. ..., jinou blízkou osobu zde však nemá. Dále uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal pouze v Itálii a že v r 2015 vycestoval ze schengenského prostoru do Pákistánu na návštěvu rodiny. Dodal, že jeho rodina je v současnosti již zpět v Afghánistánu a on se tam vrátit nechce.

Na podkladě zjištěných skutečností bylo konstatováno, že jmenovaný byl dne 12. 2. 2017 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když dlouhodobě a opakovaně svévolně neoprávněně pobýval na území ČR a dalších států schengenského prostoru bez platného cestovního dokladu a bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a současně porušoval zákaz vstupu a pobytu na území schengenského prostoru, který mu byl uložen norskými úřady. Tento zákaz i svou zákonnou povinnost vycestovat z EU po skončení platnosti povolení k pobytu, zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, a to ani poté, co s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění.

V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný argumentoval tím, že z veškerých skutečností týkajících se žalobce, a to především z jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce pobýval v ČR podle vlastních slov již od r. 2014, tedy více než dva roky, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, a po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců Učinil tak tedy teprve po více než 2 letech pobytu na území ČR. Během tohoto období se evidentně

mohl volně pohybovat, když opakovaně cestoval, mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Současně je evidentní, že mu byl znám také způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, když v několika zemích schengenského prostoru již v letech 2009-2012 o mezinárodní ochranu žádal. Žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal teprve tehdy, kdy s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač pobýval na území ČR již více než 2 roky, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém opakovaném zadržení a následném zajištění Policií ČR a jeho jednám je tedy naprosto účelové. V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců i ve správním řízení o vyhoštění se vyjadřoval v tom smyslu, že se do Afghánistánu nechce vrátit, neuvedl však žádnou konkrétní hrozbu spojenou se svým návratem do vlasti. Naopak sdělil, že se v r. 2015 do Afghánistánu po opakovaném uložení vyhoštění z Norska vrátil dobrovolně. Tvrdil sice, že po návratu do vlasti čelil výhrůžkám stejně jako před svým odjezdem v r. 2009, je však nesporné, že tyto jím tvrzené důvody nevedly příslušné orgány přinejmenším ve třech evropských zemích v Norsku, Švédsku a Itálii, kde žádal o mezinárodní ochranu, k udělení této ochrany. Zároveň je z výpovědi žadatele evidentní, že mu skutečnosti, které jej údajně vedly k podání žádosti, byly známy již před zajištěním policií, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocítuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z jeho jednání je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.r.o.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.r.o. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.r.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal důvodnou**

Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Podle § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“

Soud má za to, že žalovaný v daném případě dospěl ke správnému závěru ohledně splnění podmínek pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V posuzovaném případě

byly kumulativně naplněny všechny tři podmínky k tomu, aby mohlo být uvedené ustanovení aplikováno. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, a to dne 14. 2. 2017. Zároveň existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána až v okamžiku, kdy byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění a ač pobýval na území ČR již více než 2 roky, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém opakovaném zadržení a následném zajištění Policií ČR, přičemž mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Závěr žalovaného o úmyslu žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění podáním žádosti o mezinárodní ochranu je náležitě podložený, napadené rozhodnutí podle názoru soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení, když postupoval plně v intencích zákona.

Dále soud uvádí, že veškeré žalobní námitky se dotýkaly toho, zda byly v případě žalobce naplněny podmínky pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. **První okruh žalobních námitek** se vztahoval k žalobcovu tvrzení, že k zabezpečení účasti na řízení by u něj bylo dostačující uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Toto tvrzení se opíralo o dlouhodobé zázemí, které má na území ČR, o to že má zde partnerku a syna. Správní orgán ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce zvláštní opatření nepřichází v úvahu, neboť v minulosti bylo prokázáno, že narušoval právní řád České republiky. U žalobce došlo k tzv. přezajištění a žalobce argumentoval odlišnými, resp. protichůdnými účely ukládání zvláštních opatření dle zákona o pobytu cizinců (za účelem vycestování) a zákona o azylu (k zabezpečení účasti žadatele v řízení), mezi nimiž však správní orgán nerozlišoval. Správní orgán vzal v potaz úvahy, které byly relevantní v předchozím řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vedly správní orgán k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť jejich uložení nepovažoval správní orgán za dostatečnou záruku, že žalobce z území vycestuje. Žalovaný správní orgán navíc k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu přistoupil na základě skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem, a ani neprovedl úkony, směřující ke zjištění, zda není možné účast cizince na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření). Správní orgán rovněž vycházel z nepřiléhavého rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014-29. Správní orgán se dále nesprávně domníval, že uložení zvláštního opatření není možné z důvodu, že žalobce v minulosti z území České republiky nevycestoval, což ovšem samo o sobě ve vztahu ke zvláštním opatřením podle zákona o azylu není relevantní a o okolnost vycestování žalobce se v tomto řízení vůbec nejednalo. Žalobce také namítal, že mezi účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu a neúčinností zvláštních opatření navíc není žádná souvislost a že motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá prima facie žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit, aby byla zabezpečena jeho účast v řízení.

Soud předně uvádí, že pobytová historie žalobce na území ČR nebyla žalovaným rozporována. To, že účel zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců a účel zvláštních opatření podle zákona o azylu se odlišují, rovněž nebylo mezi stranami sporné. Jak však žalovaný trefně shrnul ve svém vyjádření, slouží témuž cíli – „neztratit cizince ze zorného pole“, aby účel nebyl zmařen.

Jestliže tedy žalovaný svůj závěr o neúčinnosti zvláštních opatření pro žalobcovu vědomé a opakované nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností a pro jeho zcela účelové jednání odůvodnil zejména tím, že žalobce vědomě opakovaně neoprávněně pobýval na území ČR, nerespektoval svou povinnost vycestovat, jen aby se vyhnul vyhoštění a setrval, byť nelegálně, na českém státním území za využití jakékoli možnosti, na základě čehož lze dojít k tomu, že propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení, shledává soud takovou úvahu žalovaného legitimní. Nelze tak přisvědčit ani další dílčí námitce, tj. že se správní orgán nesprávně domníval, že uložení zvláštního opatření není možné z důvodu, že žalobce z území ČR nevycestoval, neboť, jak už soud uvedl výše v tomto odstavci, nebylo nevycestování relevantní „samo o sobě“, nýbrž v kontextu dalších důvodů a východisek správního orgánu.

Ve vztahu k „převzetí“ úvah a skutkových zjištění správního orgánu rozhodujícího o zajištění dle zákona o pobytu cizinců bez toho, aby žalovaný sám zjistil, zda není možné žalobcovu účast na řízení zajistit jinak, soud vycházel z toho, že zákon o azylu stanoví žalovanému povinnost rozhodnout o zajištění dle § 46a odst. 1 ve velmi krátké době 5 dní ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu (§ 46a odst. 4 věta první zákona o azylu), vydání rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem ve správním řízení (§ 46a odst. 6 věta první zákona o azylu) a mezi vydáním rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vyhoštění a napadeného rozhodnutí uplynul tak krátký časový úsek, že po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby aktualizoval již zjištěný skutkový stav. Proto není tato dílčí námitka důvodná.

K nepřiléhavosti právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014-29, kterou bylo argumentováno v napadeném rozhodnutí a podle níž za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění, soud odkazuje na to, že byla jako aplikovatelná na případy zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu shledána již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, čj. 41 Az 17/2016-19. Používání tohoto rozsudku i pro případy zvláštních opatření dle zákona o azylu bylo aprobováno rovněž Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016-23 (body 29-30).

Soud konečně nesdílí názor žalobce, že účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření spolu nesouvisejí a motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit. Z ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, čj. 1 Azs 328/2016-28, bod 17) vyplývá, že podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou kumulativní. Zároveň je stěží myslitelné, aby účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření od sebe byly důsledně odděleny. Pokud je dán důvod domnívat se, že žalobce podal žádost účelově, lze rovněž předjímat, že by nemusel mít zájem na své účasti v řízení, pokud mohl žádost o mezinárodní ochranu podat již dříve a skutečnosti, které v žádosti uvádí, mu musely být již dříve známy. Soud trvá na tom, že popřením existence souvislosti mezi účelovostí žádosti a neúčinností zvláštních opatření by byla popřena efektivní aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, to vše ovšem za předpokladu, že rozhodnutí o zajištění je ve všech ohledech řádně odůvodněno.

Na podkladě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal s možností uložení zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem a v souladu s ustanoveními zákona o azylu.

Druhý okruh žalobních námitek byl představován námitkami vztahujícími se k odůvodněnosti zajištění žalobce a k jeho účelu. Pokud správní orgán považoval za nezbytné zabezpečit účast žalobce na řízení jeho zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců, měl podle názoru žalobce konkrétně zdůvodnit, ve vztahu k jakým úkonům v řízení ve věci mezinárodní ochrany je důvodné předpokládat, že se jim žalobce nepodřídí nebo se jich neúčastní v případě uložení zvláštního opatření. Jedná se totiž o omezení svobody, které musí mít a plnit určitě a nezaměnitelně formulovaný účel. Takovým účelem není dle žalobce důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu sám o sobě, nýbrž účel zajištění musí být formulován samostatně v odůvodnění rozhodnutí. Kdyby tomu tak nebylo, neměl by žalobce možnost domáhat se posouzení, zda důvody zajištění trvají, v souladu s § 46a odst. 9 zákona o azylu. Podle žalobce tak v napadeném rozhodnutí scházela formulace důvodů zajištění, resp. jeho konkrétního účelu. Za takový možný účel žalobce označil důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění. Pokud by byla přijata argumentace tímto účelem, bylo by povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že takto stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění. Z argumentace správního orgánu v části o uložení době zajištění ale vyplýval opak, totiž že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě 110 dnů zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů. Podle žalobce tak v napadeném rozhodnutí scházela dostatečně jasná formulace důvodů, ze kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně a neodůvodněně ve vztahu ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem situace žalobce.

K dílčí námitce, že žalovaný měl konkrétně zdůvodnit, ve vztahu k jakým úkonům v řízení ve věci mezinárodní ochrany je důvodné předpokládat, že se jim žalobce nepodřídí nebo se jich neúčastní v případě uložení zvláštního opatření, soud opakuje, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. výše citovaný rozsudek čj. 1 Azs 328/2016-28). Nejenže zákon nestanoví povinnost správního orgánu vypočítat úkony, kterých by se žadatel měl účastnit, podle soudu je dokonce nemožné takový výčet provést, neboť na počátku řízení, kde prvním úkonem je právě vydání rozhodnutí o zajištění, nelze předvídat všechny úkony, jež správní orgán bude muset provést. Tato námitka proto nemá opodstatnění.

Žalobce posléze namítal, že v napadeném rozhodnutí scházela formulace důvodů zajištění, resp. jeho konkrétního účelu, kdy přitom dle žalobce účel zajištění (kterým by mohl být důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) musí být formulován samostatně

v odůvodnění rozhodnutí. Kdyby tomu tak nebylo, neměl by žalobce možnost domáhat se posouzení, zda důvody zajištění trvají.

Soud vycházel ze závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“

Shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal v úvahu pobytovou historii žalobce; zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl opakovaně zadržen policií a následně zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, tj. po více než 2 letech pobytu v ČR, přestože se během tohoto období mohl volně pohybovat, dostavit se k příslušnému orgánu a žádost podat; zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat; ze všech těchto důvodů dovodil závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku čj. 4 Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. A dále, jestliže byly formulovány důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo zkoumáno, zda trvají.

Nelze přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá, proto soud jako nedůvodnou označil námitku, podle níž bylo povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že účel zajištění (tj. dle žaloby důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění.

K dílčí námitce, že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.

Třetí okruh žalobních námitek se dotýkal odůvodnění napadeného rozhodnutí a požadavků na odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce napadené rozhodnutí neodpovídalo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný pouze rekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v odstavcích poskytnul velice stručnou argumentaci, kterou však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. V případě zbavení osobní svobody je nezbytné podrobné odůvodnění.

Soud se s tímto okruhem žalobních námitek neztotožnil. Napadené rozhodnutí odpovídalo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Namítaná „pouhá rekapitulace“ informací získaných ze spisového materiálu Policie ČR jednak odpovídala tomu, že žalovaný splnil svoji povinnost shromáždit si podklady pro rozhodnutí takovým způsobem, že o zjištěném skutkovém stavu nebudou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), jednak dávala jasně najevo, z čeho správní orgán při svém rozhodnutí vycházel. Úvahy žalobce, ony „odstavce poskytující velice stručnou argumentaci“ pak byly dostatečně podrobné k tomu, aby bylo zjevné, co žalovaného vedlo k rozhodnutí ve výroku, a zároveň postačující i vzhledem k tomu, že zajištěním bylo zasaženo do osobní svobody žalobce.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však nárok na náhradu nákladů řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 29. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kovářiková